

E. Lockhart

Help, ik heb een vriendje!

Ruby heeft een geweldig vriendje.
Zal ze het deze keer niet verprutsen?

I. Echte vriendjes!

Een definitie:

Een echt vriendje draagt niet bij aan je levensangst.

Je vraagt je niet af of hij zal bellen.

Je vraagt je niet af of hij je zal zoenen.

En als je met hem praat, kijkt hij niet op zijn mobiel om te zien of iemand hem heeft ge-sms't.

Natuurlijk belt hij. Hij is je vriendje!

Natuurlijk zoenen jullie elkaar. Hij is je vriendje!

En natuurlijk luistert hij. Hij is je echte vriendje!

Je kunt in de lunchpauze altijd naast hem gaan zitten. Je hoeft je hersens niet in moeilijke bochten te wringen met vragen als: Zal hij het wel leuk vinden als ik erbij kom zitten terwijl hij met zijn vrienden zit te kletsen? Of zal hij me in hun bijzijn half negeren, om stoer te doen?

Natuurlijk kun je bij hem gaan zitten. Hij is je vriendje!

Je kunt ervan uitgaan dat je hem in het weekend te zien krijgt. Je kunt hem bellen om zomaar even te praten. Je kunt erop rekenen dat hij aardig is tegen je vriendinnen.

In tegenstelling tot wat sommigen beweren, hoeft je niet smoorverliefd te zijn. Je hoeft je niet in horizontale activiteiten te storten waar je niet voor in de stemming bent. Je hoeft zelfs niet na de middelbare school bij elkaar te blijven. Maar je moet hem wel leuk vinden en hij moet jou leuk vinden. En iedereen moet weten dat jullie iets met elkaar hebben.

Hij is je echte vriendje!

2. De waanzin van mijn ouders! En romantiek!

Van de brugklas tot de derde had ik een echt vriendje, Tommy Hazard.

Tommy was perfect. Hij had geen puistjes, was nooit super-irritant in de klas en hij was fantastisch goed in sport. Hij had prachtige brede schouders en een heimelijke, mysterieuze glimlach. Lang, maar niet té lang. Schitterende tanden. Smachtende ogen.

Hij was gewoon supersexy en hij kon ieder meisje krijgen dat hij hebben wilde. En het mooiste was: hij smolt weg als hij mij zag.

Plus: hij bestond alleen in mijn fantasie.

Ik vertelde mijn beste vriendin Kim alles over hem. Hij veranderde al naar gelang mijn stemming. Soms was hij een surfer met een surfbroek aan en een kralenveter om zijn nek, die glimlachend op me neerkeek terwijl hij het water uit zijn haar schudde. Soms was hij een skater. Soms een modieuze gast met een smalle stropdas, die prachtige zwart-witfoto's maakte.

Toen, in de vierde, kreeg ik iets met Jackson Clarke, en Tommy Hazard verdween... Waarschijnlijk omdat ik eindelijk een echt vriendje had, met een echt kloppend hart in zijn lijf.

Alleen bleek toen dat dat niet waar was.

Hij had geen hart.

En hij wilde mijn echte vriendje niet meer zijn.

Hij wilde het echte vriendje zijn van Kim.

Fast forward naar het eind van de vijfde.

Toen ik de bovenstaande definitie van een echt vriendje

schreef, was het veertien maanden geleden dat Kim en Jackson verkering hadden gekregen, mijn hart hadden gebroken en me in een afgrond van slechte geestelijke gezondheid hadden gestort. Ik schreef het in de B&O Espresso Bar, waar Meghan en ik aan onze eindtoetsen zouden werken. We stonden stijf van de dobos-taart en de cappuccino en ik kon geen scheikundige formule meer zien.

Ik bladerde verder naar een lege bladzijde in mijn schrift en schreef iets anders op, alleen maar om even mijn gedachten te verzetten.

Meghan trok haar kleine, sexy sproetenneusje op toen ze het las. 'Wat is dat nou, een écht vriendje?'

'Precies wat er staat.'

'Maar...' Meghan keek verward.

'Wat?'

'Is dat dan niet gewoon een vriendje? Ieder vriendje?'

Voor de duidelijkheid: Meghan heeft sinds de brugklas een vrijwel ononderbroken reeks serieuze vriendjes gehad. Ik was in de vierde in een toestand van Geenvriendje beland, nadat het Kim/Jackson-debacle in april me zo had aangegrepen dat ik tot bijna niets meer in staat was.

Je kunt beweren dat Meghans kijk op het leven (op mannen georiënteerd) alles te maken heeft met het feit dat haar vader is overleden toen ze twaalf was en dat dat de reden is waarom ze als enige andere tiener die ik ken regelmatig gesprekken heeft met een psych. Toch was ze ongetwijfeld oprecht toen ze zei dat ze niet begreep wat ik bedoelde. Zij en haar vriend Finn, die op dat moment achter de bar van de B&O espresso stond te maken, hadden in de vijfde, vlak voor het lentefeest, iets met elkaar gekregen, en ze waren zo echt als echt maar zijn kan. En vóór Finn had Meghan echt iets gehad met Bick.

En vóór Bick met een jongen die ze had ontmoet op kamp.

En dáárvoor met Chet, die ging verhuizen.

En dáárvoor... je snapt het wel.

Meghan wist niet hoe het voelde om je af te vragen of een jon-

gen je nog steeds leuk vindt. Ze wist niets af van halve vriendjes en onzekerheid en half-uit-elkaar-zijn en meer van die vreemde mensengedoetjes. Gedeeltelijk was dat... tja, omdat ze een van de meest onbewuste mensen is die ik ooit heb ontmoet en het misschien nooit in de gaten zou hebben als zich pal voor haar neus een héél vreemd mensengedoetje zou afspelen. Maar ook omdat ze op de een of andere manier weet hoe ze met jongens moet omgaan. Niet alsof het neanderthalers zijn, of wildebeesten, of buitenaardse wezens, of pod-robots, maar gewone mensen.

Wat het natuurlijk zijn.

Alleen is dat soms heel erg moeilijk te merken.

‘Een echt vriendje is méér een vriendje dan heel veel andere vriendjes,’ zei ik tegen Meghan.

Ze nam een slokje van haar mochaccino en schudde haar hoofd. ‘Als je iets met een jongen hebt, waarom zou je dan in de lunchpauze niet bij hem gaan zitten?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Misschien wil hij Tijd met zijn Vrienden.’

‘Tijd met zijn Vrienden?’

‘Je weet wel, jongens onder elkaar. Dat ze met elkaar kunnen optrekken, zonder dat hun vriendinnen aan hun arm hangen.’

‘Nee,’ zei Meghan beslist. ‘Daar hebben ze genoeg gelegenheid voor bij de voetbaltraining. Tijd met je Vrienden is volkomen onacceptabel als je eigen vriendin vlakbij taco’s zit te eten. Welke jongen doet dat nou?’

‘Heel veel jongens doen dat.’

‘Wat zeggen ze dan?’ vroeg Meghan. “‘Hé, Roo, kom vandaag in de pauze maar niet bij me zitten, want ik snak naar wat Tijd met mijn Vrienden?’”

‘Nee.’ Ik at mijn laatste stukje taart op. ‘Ze noemen het helemaal geen “Tijd met hun Vrienden”. Zo noem ik het. Ze stralen gewoon een Tijd-met-hun-Vrienden-gevoel uit. Dat ze willen dat je ze met rust laat.’

‘Dat is stom,’ zei Meghan. ‘Zoiets zou een normale jongen nooit doen. Je hebt gewoon een slechte ervaring gehad met Jackson.’

‘Nee,’ zei ik. ‘Ik bedoel ja.’

‘En wat is dit hier?’ wilde Meghan weten. Ze las nog eens door wat ik had geschreven. “Je vraagt je niet af of hij zal bellen. Je vraagt je niet af of hij je zal zoenen.”

Ik knikte. ‘Vraag jij je nooit af of Finn zal bellen?’

‘Nee!’ Ze lachte. ‘Hij belt me elke ochtend voor ik naar school ga, en iedere avond na het eten.’

Ik zuchtte en riep naar Finn, die met zijn schort om achter de bar een boek van Studs Terkel zat te lezen omdat de espressobar uitgestorven was. ‘Jij bent een echt vriendje, Finn, weet je dat?’

Hij keek op. Bleekwitte huid, blond, kortgeknipt haar, grote ogen. Hij heeft bij lange na niet Meghans sexappeal, maar ja, dat heeft niemand. ‘Wát ben ik?’ riep hij terug.

‘Laat maar,’ antwoordde Meghan, giechelend. ‘Roo vindt alleen maar dat je aardiger bent dan de meeste jongens.’

‘Dat ben ik ook,’ zei hij. ‘Maar dat zegt ze alleen omdat ik haar gratis taart geef.’

‘Oké.’ Meghan pakte de draad weer op. ‘Maar wat is dit hier, over niet zoenen? Als hij je vriendje is, zoen je dan niet aan één stuk door met hem?’

‘Alleen als hij je échte vriendje is,’ zei ik. ‘Niet als hij een scharrelvriendje* is, of een vrijvriendje** of zelfs een soort van het-is-allemaal-zo-verwarrend-vriendje.’***

‘Ruby Oliver,’ zei Meghan. ‘Jij bent gestoord.’

Ja, dacht ik. Dat is het probleem met mij.

Ik ben gestoord.

Want dit is waar ik dat hele gesprek aan dacht:

Noel.

Astmatische, grappige, graatmagere Noel. Die van de legerlaarzen en de hardloepwedstrijden, de schilderlessen en de mu-

* Scharrelvriendje: je rotzooit, maar je hebt helemaal niks met elkaar.

** Vrijvriendje: je rotzooit en je hebt iets met elkaar, maar je gáát niet met elkaar.

*** Het-is-allemaal-zo-verwarrend-vriendje: spreekt voor zich.

ziektijdschriften. Vriend van iedereen, beste vriend van niemand, geheimzinnige, mooie, geestige Noel.

Om een lang verhaal kort te maken: ik was stapelgek op hem, maar hij praatte niet met me. We hadden één keer ongelofelijk lekker gezoend, en daarna hadden we aan het eind van de vijfde een afschuwelijk misverstand gehad, dat het gevolg was van verschillende ingewikkelde debacles. Voor een deel hadden die te maken met het feit dat mijn beste vriendin Nora hem al eerder leuk vond dan ik en dat hij daarom voor mij officieel verboden terrein was. En voor een deel had het te maken met het andere feit dat ik in de ogen van de meeste mensen van Tate Prep een enorme slet ben.

Noel, Noel, Noel.

Het was krankzinnig om zelfs maar aan hem te denken.

Ik was vergeten dat ik al die dingen over echte vriendjes in mijn scheikundeschrift had geschreven, en toen mijn moeder aanbodde de formules voor mijn eindtoets te overhoren, gaf ik haar mijn schrift.

Mijn moeder lag op de grond, met haar hoofd op Polka-dot, onze hond.* Ik stond bij de koelkast en voelde een golf van ennui** over me heen komen, vanwege het ernstige gebrek aan lekkere dingen dat ik daar aantrof.

Mijn moeder was op een *rawfood*-dieet.

We hadden 's avonds salade gegeten, en onze koelkast bevatte twee stronken boerenkool, selderiesap, ingelegde wortelen, geweekte pinda's en nog een aantal andere artikelen die te verschrikkelijk zijn om op te noemen.

* Polka-dot is een bonte Deense dog en heeft net zulke vlekken als een dalmatiër. Als je het verstandig bekijkt, is hij géén geschikte hond om samen met mijn vader, mijn moeder en mij op een piepleine woonboot te wonen. Maar ja, aan mijn leven is niets verstandig.

** Ennui: lusteloosheid, verveling. Als in: 'Ik zou graag de wereld redden, maar ik lijd aan ennui, waardoor ik in plaats daarvan op de bank moet liggen en winegums eten.'

‘Waarom hebben we nooit meer toetjes in huis?’ klaagde ik, terwijl ik de koelkastdeur weer dichtdeed. Ik weet niet waarom ik nog de moeite nam om hem open te doen. Een kwestie van gewoonte, denk ik, overgebleven uit de tijd dat er soms een stuk taart of iets van chocola in lag. ‘Alleen voor papa en mij, als jij het niet wilt.’

Geen antwoord.

‘En ga me niet vertellen dat een banaan ook een lekker toetje is,’ ging ik verder.

‘Kun je niet wat positiever omgaan met de *rawfood*-levenswijze?’ zei mijn moeder.

‘Dat zou ik best kunnen, als je mij ook niet tot die levenswijze zou dwingen.’

Mijn moeder negeerde me. ‘Kevin, kom eens kijken!’ riep ze. Mijn vader kwam achter zijn computer vandaan, waar hij aan zijn tuincatalogus/nieuwsbrief had zitten werken, en boog zich over haar schouder. Ik dacht dat ze hem iets wilde laten ontcijferen in mijn scheikunde aantekeningen.

‘Heb je dat gelezen, Kevin?’

‘Hm-mm.’

‘Nou?’

‘Hoezo, nou?’

‘Nou, ik weet niet of jij mijn echte vriendje bent.’

‘Ik ben je *mán*,’ zei mijn vader, en hij gaf haar een zoen op haar krullen.

‘Argh!’ schreeuwde ik. ‘Zit je mijn persoonlijke dingen te lezen?’ Ik rende op haar af en griste het scheikundeschrift uit haar handen.

‘Natuurlijk,’ zei mijn moeder, zonder zich iets van mij aan te trekken. Ze draaide zich om naar mijn vader. ‘Maar ik weet niet zeker of je mijn *échte* vriendje bent, omdat je me niet altijd belt wanneer je zegt dat je zult bellen.’

Hij kreunde. ‘Elaine! Ik ben het vorige week één keer vergeten,

omdat ik bij Greg op de Wii zat te spelen.* Ik was niet eens laat thuis.'

'Nee. Je bent het nog een keer vergeten,' zei ze beschuldigend. 'Toen je zei dat je zou bellen vanuit de supermarkt, om te overleggen wat we 's avonds gingen eten.'

Mijn vader kromp ineen.

'Ik zat op de bank voor het yogalokaal te wachten tot je zou bellen,' ging mijn moeder verder. 'Uiteindelijk heb ik het opgegeven en ben ik naar binnen gegaan, maar ik heb het hele chanten gemist.'

'Je vindt het chanten niet eens leuk.'

Mijn moeder kuchte. 'Ik léér het leuk te vinden. Hoe dan ook, ik wachtte op je telefoontje, maar je belde niet.'

'We zijn twintig jaar getrouwd. Ik ben je echte vriendje, oké? Als je het zo wilt noemen.' Mijn vader liep geïrriteerd terug naar zijn bureau.

'Mam!' Ik zwaaide met mijn hand om haar aandacht te trekken. 'Ik wil niet dat je mijn aantekeningen leest. Als het er maar een béetje persoonlijk uitziet, lees het dan niet. Zelfs niet als je het schrift om volkomen legitieme redenen in je handen hebt. Het gaat je niet aan.'

Ze stak haar hand op om me het zwijgen op te leggen. 'Ruby, nu even niet. Ik ben met je vader in gesprek.'

'Het is al moeilijk genoeg om op deze piepkleine woonboot enige privacy te hebben, zonder dat je in mijn schriften leest,' ging ik verder. Dit was iets wat dokter Z me had aangeraden te doen als ik de gelegenheid kreeg. Mijn moeder heel goed duidelijk maken hoe ik graag behandeld wil worden en haar vragen mijn privacy te respecteren.

* Greg is een vriend van mijn vader. Hij heeft zulke ernstige paniekaanvallen dat hij nooit zijn huis uit komt. Dat gaat mij ook overkomen als ik de paniekellende niet in de hand krijg waar ik sinds de debacles van de vierde last van heb. Als je Greg wilt zien, moet je naar zijn appartement gaan, dat vol staat met vuilnis en planten, en Chinees eten voor hem meenemen. Het is heel triest allemaal.

Alleen heeft dokter Z nooit geprobeerd iets duidelijk te maken aan Elaine Oliver. Mijn moeder liet op geen enkele manier merken dat ze me had gehoord.

‘En ik weet ook niet of er gezoend gaat worden,’ klaagde ze tegen mijn vader. ‘Eerlijk waar. Gisteravond masseerde ik je nek en je draaide je niet eens om.’

Argh, argh en nog eens argh.

‘O, doe me een lol, Elaine. Ik had een deadline. Zoek je soms ruzie?’ blafte mijn vader.

‘Ik úit me!’ schreeuwde mijn moeder. Ze sprong overeind. ‘Je wilt altijd dat we onze gevoelens uiten, en nu ik dat doe, zeg je dat ik ruzie zoek! Dat is zó oneerlijk!’

Polka-dot vindt het verschrikkelijk als ze ruziemaken, dus hij stond op en begon te blaffen. *Rauw! Rauw!*

‘Ik ben je man, Elaine!’ schreeuwde mijn vader. ‘Ik snap niet waarom je plotseling alles in twijfel trekt!’

Rauw! Rauw!

‘Maar ben je mijn vríendje!’ riep mijn moeder. ‘Ruby zegt dat het er bij een echt vriendje om gaat dat je gewoon wéét dat hij je vriendje is.’

Rauw! Rauw!

‘Ruby zit op de middelbare school,’ schreeuwde mijn vader boven Polka uit. ‘Waarom luister je naar haar?’

‘Ik voel dat gewoon zo!’ raasde mijn moeder. ‘Misschien komt het omdat ik al zo lang niet heb opgetreden. Of om wat Juana laatst zei.’ [Bla bla bla. Hier een lange monoloog over haar persoonlijke problemen, die voor iedereen onder de 45 totaal oninteressant zijn.] ‘Ik weet het niet,’ besloot ze, bijna in tranen. ‘Ik weet het gewoon niet! Ik weet niet of je mijn vriendje bent!’

Mijn vader zette de deur van onze woonboot open en schreeuwde de nacht in: ‘Ik ben het echte vriendje van Elaine Oliver! Iedereen mag dat weten! Ik heet Kevin! Ik ben een kweker van zeldzame bloemen! Ik ben voor eeuwig en altijd haar vriendje!’

Rauw! Rauw!

Mijn vader schreeuwde verder. ‘Ik heb het tegen jóú, Seattle!’

Elaine Oliver is de vrouw voor mij!

Mijn moeder begon te lachen. ‘Straks worden de burens wakker.’ Ze veegde haar neus af met een tissue.

Mijn vader begon vals maar hard te zingen:

‘I don’t wanna sleep,

I just wanna keep

*On lovin’ you...**

‘Oké, oké!’ riep mijn moeder.

‘Vind je Speedwagon niet leuk?’

‘Kevin!’

‘Ik ken de hele tekst. Ik kan het helemaal zingen.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Niet nodig.’

‘Wil je dat ik nu stop?’ vroeg mijn vader.

Ze knikte.

‘Geloof je dat ik je echte vriendje ben?’

Ze knikte weer.

Mijn vader liep naar haar toe en gaf haar een knuffel. Polkadot stormde naar de deur en begon onze hele steiger langs te galopperen, waar hij graag iedere gelegenheid voor te baat neemt.

‘Ruby, haal jij de hond even naar binnen,’ zei mijn vader, met zijn gezicht in mijn moeders haar.

Toen ik terugkwam, stonden ze te zoenen.

Argh.

Ik denk dat het wel duidelijk is waarom ik in therapie ben.

Een week na mijn vaders nachtelijke serenade, bakte Noel DuBoise plotseling chocoladecroissants voor me en schreef me een brief.

Een verontschuldiging.

Een verklaring.

Niet echt een liefdesbrief. Maar een perfecte brief.

* ‘Keep on loving you’: Retro powerballad van REO Speedwagon. Mijn vader is verslaafd aan retrometal. Ik denk dat het hem het gevoel geeft dat hij nog zeventien is. Hoewel ik geen flauw idee heb waarom iemand zich zeventien zou willen voelen.

Alles wat er niet goed was tussen ons, verdween als sneeuw voor de zon, en wat te krankzinnig was geweest om te wensen, of zelfs maar te denken, werd werkelijkheid.

Noel en ik hadden verkering.

Hij zoende me en kwam in de lunchpauze bij me zitten en luisterde naar me zonder zijn sms'jes te checken. Hij schreef me e-mails en belde me en maakte me aan het lachen.

Noel DuBoise was mijn echte vriendje.

Een e-mail van het begin van de zomer:

Hoi Roo,

Morgen is je aanwezigheid gewenst bij een bijeenkomst van het Genootschap van Wederzijdse Bewondering. Tijd: 16.00 uur. Plaats: de Harvard Exit-bioscoop.

Kijk niet op het internet wat er draait. Kom met vertrouwen in de goede bedoelingen en de smaak van het Genootschap op het gebied van filamentertainment.

Neem ook winegums en Toblerone mee. Het enige andere lid van het Genootschap zal drankjes meenemen, alsmede poen voor popcorn en kaartjes.

Gelieve je komst zo spoedig mogelijk te bevestigen.

Noel

Nog een e-mail:

Roo,

Ik had je net naar huis gebracht, en toen ik thuiskwam, was het huis donker. Ouders naar bed, kleine meiden naar bed, iedereen vroeg onder de wol.

Ik bonsde op mijn moeders deur, zodat ze wist dat ik thuis was, en klom op het dak van de veranda, onder mijn slaapkamerraam. Probeerde langs het latwerk van de rozenstruik naar beneden te klimmen. Wilde stiekem teruggaan om je weer te zien, want: plotseling miste ik je als een gek. Hoewel ik je net nog had gezien.

Was van plan groots romantisch gebaar te maken.

Verongelukte bijna tijdens klimtocht langs latwerk.

Echt. Verongelukte bijna.

Serius.

Oké, verongelukte niet bijna. Maar haalde wel mijn arm open aan een paar doorns.

De behoefte aan pleisters doorkruiste mijn plan om me onder je slaapkamerraam op te stellen en steentjes te gooien tot je me daar in de maneschijn zag staan.

Groots romantisch gebaar stort neer en gaat in vlammen op.

Het goede nieuws: ik heb de spekleisters gebruikt die je aan me hebt gegeven. Er zitten er drie op mijn arm, waar het bloed echt doorheen komt.

In het maanlicht,

Noel

Hoewel ik weet dat happy ends niet bestaan,* dacht iets in mij dat ik er een had gevonden.

Ook al vonden sommige mensen het afschuwelijk dat Noel en ik verkering hadden.

Ook al kon het hebben van een echt vriendje mijn psychische problemen en mijn familieperikelen niet oplossen.

Ook al was het leven geen film.

Het vóélde toch als een happy end. Echt waar.

Tot acht weken later.

* Je kunt geen 'end' hebben. Want anders dan in de film gaat het leven verder. Je komt pas aan het eind als je dood bent.

Voor Daniel

www.defonteinmeidenboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Real Live Boyfriends*

© 2010 E. Lockhart

Voor deze uitgave:

© 2011 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Karin Breuker

Omslagafbeelding: iStockphoto

Omslagontwerp: Hans Gordijn

Grafische verzorging: Zeno

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 2850 9

NUR 284